

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽf/19/2014
Identifikačné číslo spisu:	2012200395
Dátum vydania rozhodnutia:	19.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:2012200395.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Ing. J. Q. - AGRIAN, s miestom podnikania Trakovice 218, IČO: 36 089 061, zastúpeného JUDr. Miroslavom Ivanovičom, advokátom so sídlom Gr?sslingova 45, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020507/1/260496/2012 zo dňa 21. mája 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/64/2012 - 62 zo dňa 17. októbra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/64/2012 - 62 zo dňa 17. októbra 2013 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1020507/1/260496/2012 zo dňa 21.05.2012, ktorým podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte uznesenia len „zák. o správe daní“) potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Hlohovec č. 647/230/25969/11/Fan zo dňa 04.07.2011, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel z dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2006 v sume 90 187,87 €.

Krajský súd v dôvodoch rozsudku uviedol, že žalobca nepreukázal hodnovernosť sporných faktúr, na základe ktorých si nárokoval vrátenie DPH zo štátneho rozpočtu. Nebolo možné preskúmať predmet fakturácie, pričom zo sporných faktúr nevyplyvalo ani to, akého množstva práce sa týkajú, akého konkrétneho druhu práce a spôsobu vykonania. Sporným faktúram nepredchádzala žiadna písomná objednávka, žiadna zmluva, nebola k nim pripojená špecifikácia, preberací protokol, odovzdávací

protokol alebo iný preukázateľný doklad. Nakoľko žalobca nevedel správcovi dane preukázať, že výdavky, ktoré do základu dane zahrnul sú oprávnené, nebolo uznané žalobcom uplatnené odpočítanie DPH zo sporných faktúr, a teda toto odpočítanie nepovažoval správca dane za výdavok, ktorý by súvisel so zdaniteľným príjmom tak ako to vyžaduje § 21 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte uznesenia len „zák. o dani z príjmov“). Správca dane nemal za preukázané, že výdavky, účtované žalobcom v rozhodnom období v jeho účtovníctve boli daňovými výdavkami v zmysle § 2 písm. i/ zák. o dani z príjmov a na základe ich nedostatočného preukázania ich nepovažoval za daňové výdavky. Ak žalobca uplatnil určité doklady do daňových výdavkov, mal byť schopný preukázať, že ním uvádzané skutočnosti existujú na materiálnom podklade tak, ako ich deklaroval v daňovom priznaní alebo na predložených faktúrach, a to aj subjektmi uvedenými na dotknutých faktúrach.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu účastníkom nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie Daňového úradu Hlohovec zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne navrhol uložiť žalovanému nahradiť povinnosť žalobcovi trovy konania.

Namietal, že súd prvého stupňa zvolil nesprávny výklad ustanovení zák. o dani z príjmov, keď za daňový výdavok považoval len taký výdavok, ktorý súvisí s dosiahnutým daňovým príjmom a neuznanie daňových výdavkov neodôvodnili v nadväznosti na zákonnú úpravu daňových výdavkov podľa zák. o dani z príjmov. Žalobca, čo do preukázania skutočností, dôkaznú povinnosť splnil. Pokiaľ správca dane a žalovaný tvrdia, že predmetné výdavky neslúžili na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložených žalobcom, dôkazné bremeno na preukázanie absencie neuznaných daňových výdavkov alebo ich neúčelného vynakladania sa presunulo na správcu dane, ktorý mal dôslednejšie dokazovaním skúmať sporné skutočnosti. Až na základe výsledkov doplneného dokazovania, s prihliadnutím na vyhodnotenie vierohodnosti vykonaných dôkazov, s objasnením objektívnych skutočností rozhodujúcich pre správne určenie daňovej povinnosti a v spojení s výsledkami dovtedy vykonaného dokazovania, mohol správca dane vyvodiť záver, či sporné daňové výdavky boli skutočne vynakladané a ak boli, či súviseli s dosiahnutím, zabezpečením a udržaním príjmov žalobcu. Žalovaný neuviedol, aký dôkaz považuje za dôveryhodný, avšak každý dôkaz svedčiaci v prospech žalobcu považoval za nedostatočný. Žalobca poukázal na § 17 ods. 3 písm. g/ zák. o dani z príjmov, podľa ktorého sa do základu dane nezahŕňa príjem prislúchajúci k výdavku (nákladu), ktorý nebol uznaný za daňový výdavok podľa § 19, ktorý bol daňovník povinný účtovať. Žalovaný vychádzal z premisy, že iba dôkazy v neprospech žalobcu sú správne a vierohodné a dôkazmi v jeho prospech sa nezaoberal, ani sa s nimi nevysporiadal. Dôkazy boli hodnotené subjektívne, výslovne v neprospech daňového subjektu.

Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok Krajského súdu v Trnave je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O. s. p.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 246c ods. 1 v spojení s § 214 ods. 2 O. s. p.

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného č. 1020507/1/260496/2012 zo dňa 21.05.2012, ktorým podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte uznesenia len „zák. o správe daní“) potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Hlohovec č. 647/230/25969/11/Fan zo dňa 04.07.2011, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrtrok 2006 v sume 90 187,87 €.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal

a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol, že predmetom preskúmania je rozhodnutie, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane, ktorým bol vyrubený rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2006, hoci z obsahu pripojeného spisu je nepochybné, že správca dane prvostupňovým rozhodnutím vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2006.

Krajský súd tak vychádzal z jednotlivých ustanovení zák. o dani z príjmov a rovnako jeho argumentácia smerovala k preukázanosti respektíve nepreukázanosti daňových výdavkov, napriek tomu, že predmetom prejednávanej veci bola oprávnenosť nároku žalobcu na vrátenie dane z pridanej hodnoty, pričom krajský súd súčasne uviedol aj určité argumenty týkajúce sa dane z pridanej hodnoty. V nadväznosti s uvedeným pochybením sa krajský súd nevysporiadal ani s námietkami žalobcu vznesenými v žalobe, čím je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné nielen pre nezrozumiteľnosť, ale aj pre nedostatok dôvodov.

Záverom najvyšší súd poukazuje, že vzhľadom na tú skutočnosť, že administratívny spis žalobcu bol predložený v niekoľkých častiach, ktoré sú pripojené k ďalším súdnym spisom vedeným na Krajskom súde v Trnave pod rôznymi spisovými značkami, nebolo zrejmé, akým spôsobom sa prvostupňový súd oboznámil s administratívnym spisom žalovaného respektíve jeho relevantnými časťami, nakoľko v súdnom spise sa nenachádza žiaden úradný záznam prípadne iný doklad svedčiaci o tejto skutočnosti.

Na základe vyššie uvedeného bolo potrebné napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O. s. p. a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, pričom v ďalšom konaní krajský súd viazaný názorom najvyššieho súdu vo veci opätovne rozhodne, pričom svoje rozhodnutie riadne a náležite zdôvodní aplikujúc relevantné na vec sa vzťahujúce právne predpisy.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.